

Weiss am Flügel und auf der Bürzel. Beim Aufgehen ist der Flug ruhiger als der der Stockente, beim Einfallen gleitet die Pfeifente wie die Märzente und flattert einige Mal dicht bevor sie die Wesoeroberfläche berührt.

Nach Pgr (l. c.) finden sich die Pfeifenten in der späteren Hälfte des April oder erst anfangs Mai ein. Obige Daten zeigen, dass wir die erste Hälfte des April als Ankunftszeit wenigstens der Vorboten ansehen dürfen. — Pgr gibt (l. c.) als Abzugsdatum Ende Oktober an, spätestes Datum $13/11$. Ich erhielt bei Helsingfors noch am $18/11$ 22 ein Exemplar.

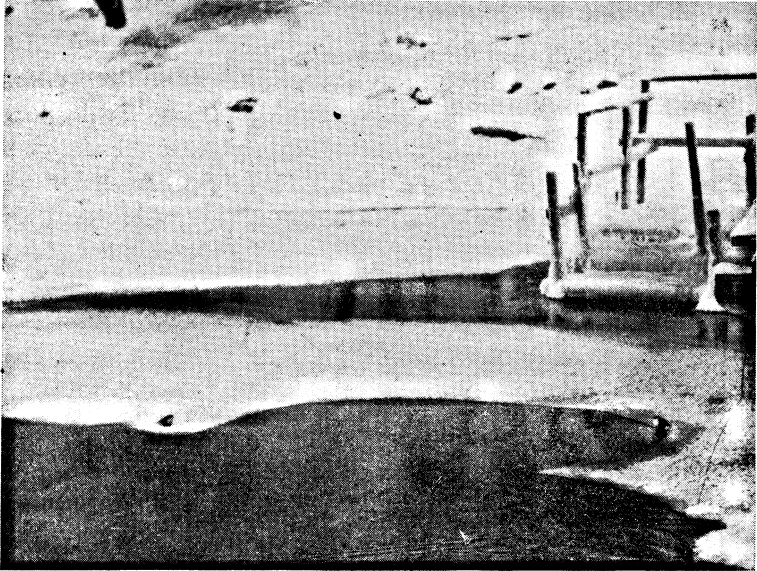
Am $30/9$ 20 kaufte ich am Markt in Helsingfors ein ♂ im Übergangskleid: Spiegel grün, Seiten und Schultern gewellt. Armschwingen mit weissen Spitzen, Untere Flügeldecke fein grau verwaschen, Flügel unten einfarbig grau, oben braungrau, nächst dem Spiegel fast weiss. Gewicht 750 gr, Flügel 250 mm, 15 Steuerfedern. — Ein ♀ $18/11$ 22: Beine schwarz, Unterhals, Kropf und Seiten braunscheckig, unten weiss, Steiss braunscheckig. Untere Flügeldecken braungrau, Schulterfedern schwarz mit braunen Säumen. Spitzen der Armschwingen und grossen Flügeldecken weiss, ebenso die längsten Federn des Oberarms. Bürzel mit grauen Federsäumen. Kleine Flügeldecken mit graubraunen Spitzen.

Koskikaran talvielämästä.

Kolmena viime talvena on minulla ollut tilaisuus tehdä havainnot koskikaran *Cinclus c. cinclus* talven vietosta. Olen tarkastellut näitä hauskoja lintuja Savonlinnan ympäristössä, missä varsinkin Olavinlinnan sulat suvannot ovat sen mielipaikkoja. Keskitalvella asustaa niitä 12—14 kpl. kaupungin alueella: 1 pari Pitkäsillan sulavedessä, 2 paria Tallisaaren matalassa virrassa, 3 paria Olavinlinnan rantamilla ja 1 pari linnan alasuvannossa olevalla n. s. Kummelikarilla.

Kun pitempi aikaiset pakkaset sulkevat heikommat virtapaikat, kerääntyvät linnut Tallisaaren sillan ympäristölle, missä vesi pysyy aina sulana eikä ole liian syvää (keskellä n. 1—2 m.). Niinpä esim. 2. I.—27, jolloin yli -30°C pakkasen oli jäädyttänyt miltei kaikki ruokapaikat, oleskeli Tallisaaren virrassa koskikaroja 10 kpl. Kalas-

tusaluetta ei niillä ollut kuin n. 50—60 m pitkältä ja n. 10 m. leveältä. Siinä oli nähtävänä vilkas näytelmä: joku juuri pulahti veden alle tai lentää siritteli lähellä pintaa, tuolla muuan hypähti jään reunalle ryhtyen nokkimaan saalistaan, ja siellä täällä istui toisia miettivän näköisinä tai iloisesti viserrellen. Eikä siinä aina sopukaan ollut parhainta laatua, vaan siellä täällä kuului torailua, satuipa oikein tappelujakin.

Valok. E. Kärki.

Pahoina pakkasviikkoina on ruokakysymys varsin ankara. Kun tuollaiselle pienelle virta-alueelle tulee nälkäisiä, ahkeria kalastajia viitisen paria, luulisi ravinnon käyvän niukanpuoleiseksi. Se lienee etupäässä vesiperhosten *Phryganea* toukkia, joitten tyhjiä koteloita näkyy jään reunalla rivittäin, lisäksi vesisiiroja *Asellus* ja muita vesieläimiä, mm. pieniä matoja (*Planaria*, *Polycelis*). Viimeksi mainittuja pyydystävät koskikarat varsin ovelasti: ne nostavat matalasta vedestä pieniä kiviä, lastuja y. m. esineitä jään reunalle ja tarkastavat sitten, mitä niistä löytyisi syötäväksi. Usein näin 2—3 sm pitkiä, litteitä, sammalen peittämiä kivensiruja jäällä veden rajassa ja näitten seassa vesiperhostoukkien koteloita — koskikarojen „ateria-tunkioita“.

Omituista on kuulla iloista viserrystä keskellä talvea, pakkasessa ja pyryssäkin. Se on koskikaran häälä ulua. On väitetty, ettei se sitä olisi, ja niin olen itsekin ennen luullut, mutta nyt tiedän erehtyneeni. Tämä Lapin lintu viettää tosiaankin sekä kihlajaiset että häätkin keskellä talvea. Olen sen itse nähnyt. Se tapahtui 2. I.—27, jolloin lämpömittari osoitti -30°C ! Ensin iloista viserrystä, kisailevaa lentoa, kopulatio ilmassa ja sitten yhdessä samalle kivelle, mistä oli lähdettykin. Ja pari ryhtyi rauhassa jatkamaan lyhyen hetken keskeyttämää ruuanhaku-puuhaansa.

Viisaasti koettaa koskikara piilottautua pakkaselta: se oleskelee aina mahd. lähellä vettä tai vedessä. Usein se valitsee istuinpaikakseen kiven tai jäänkielekkeen, joka on pari sm. veden alla, vieläpä se lisäksi painautuu matalaksi, niin että höyhenet koskevat veteen. Pakkaspäivänä (2. I.—27) on lämpötila sulan veden äärellä hyvin erilainen: n. 1,5 m korkealla ilmassa -27°C , veden rajassa n. 2 sm. korkealla -24°C ja vedessä $+0^{\circ}\text{C}$. Näin ollen on koskikara lähellä vettä parhaassa turvassa pakkaselta.

Savonlinnan seudulle saapuvat koskikarat seuraavasti: 1925 lokak. 24 p:nä, 1926 jouluk. 3 p:nä oli 4 kpl.; 4 p:nä 8 kpl. Lähtö tapahtui 1925 huhtik. 1—3 p:nä, 1926 huhtik. 20—21 p:nä ja tänä keväänä 1927 huhtik. 18—20 p:nä. Vielä 13. IV. 27 sain kuulla koskikaran esittävän „duettoja“ kottaraisen sekä „pikkuserkkunsa“ punarintasatakielen kanssa.

E. Kärki.

Zur Brutbiologie des hellen Wasserläufers

Tringa nebularia (Gunn.).

Von IVAR HORTLING.

(Hierzu das Titelbild).

Unter anderen Vögeln, die ich diesen Frühling und Sommer beobachten konnte, fesselten die hellen Wasserläufer, die auf Manamansalo im Oulujärvi-See reichlich vorkamen, mein Interesse. Die ersten kamen hier an, während noch Schnee den Boden bedeckte und das Eis die Wasser fesselte (10.—15. Mai). Der Balzgesang der ♂ schallte weit umher, wenn sie hoch in den Lüften ihre Flug-